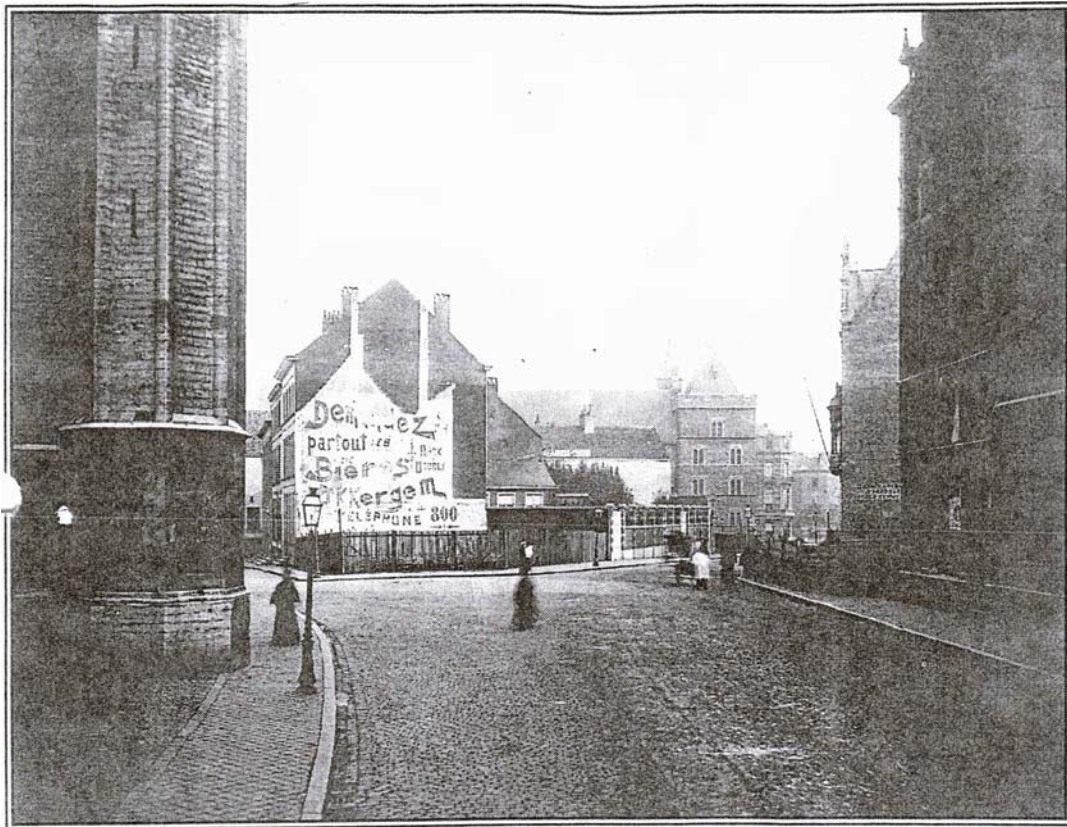

Van pleintje naar pleintje (De Gentenaar 27 november 1998)

In 1897 bestond er nog niets van het Geraard de Duivelhof. De sloping van de omgeving van het Duivelsteen moest nog beginnen. In de Limburgstraat (rechts) waren er nog een paar bouwloten te koop.

Wie 150 jaar geleden in de het stadscentrum de nederschelde wilde oversteken, had de keuze tussen drie bruggen: de Watermolenbrug op de Brabantdam, de Wijngaardbrug aan het Bisdomplein of de Nieuwbrug aan de Sint-Jacobsnieuwstraat. Ze zijn intussen alledrie verdwenen. Toen het stadsbestuur een nieuwe verbinding tussen het zuidstation en de Korenmarkt wilde creëren, kreeg heel deze buurt immers een heel ander uitzicht.

In een eerst fase werd het kwartier tussen het station en de Nederschelde aangepakt. De stroom werd grotendeels overwelfd tot het François Laurentplein. In een tweede fase kwam de buurt ten noorden van het Laurentplein aan de beurt. De Vlaanderenstraat werd daar in twee gesplitst. De twee takken kregen de naam van een Belgische provincie, Limburg en Henegouwen.

De Limurgstraat werd de verbinding tussen twee gloednieuwe pleinen, het Sint-Baafsplein, dat een sterk verruimde versie van het minipleintje Bij Sint-Baafs was, en het Lieven Bauwensplein, dat pal boven de Nederschelde aangelegd werd. Om het zicht op de kathedraal en het Geeraard de Duivelsteen te vrijwaren maakte men langs de Limburgstraat nog een pleintje bij, dat nu Geerard de Duivelhof heet. Het Duivelsteen werd omstreeks 1900 gerestaureerd door de Gentse ingenieur Arthur Verhaegen, tevens voorman van de christelijke arbeidersbeweging, en ter beschikking gesteld van het Rijksarchief. Verhaegen tekende ook een nieuwe vleugel voor de administratieve diensten in zijn geliefde neogotische stijl. Het gebouw ernaast, het oude weeshuis der blauwe jongens aan het Bisdomplein, kon

niet op zoveel begrip rekenen en werd gesloopt. Op deze gronden verrees in 1905 een imposante nieuwbouw voor de Nationale Bank, die er nog steeds gevestigd is. In het Duivelhof, dichtbij de kapel waar toen het retabel van het Lam Gods opgesteld stond, richtte men een monument op ter ere van de gebroeders Van Eyck. De beeldhouwer was Geo Verbanck. Het verbeeldde de hulde van het volk aan de twee schilders. De inhuldiging door koning Albert 1 was één van de vele feestelijkheden in de marge van de Wereldtentoonstelling van 1913. De achterkant van het pleintje werd genoemd naar de geboortestad van het artistieke duo, Maaseik (daar staat trouwens ook een standbeeld van het duo op de markt). In die staat vloekt een modern bijgebouw van het bisschoppelijk paleis.

De limburgstraat telt alleen maar pare nummers, want er staan slechts aan één kant huizen. Het zijn allemaal typische producten uit het einde van de vorige eeuw. Diverse huizen vermelden hun bouwjaar. Andere panden ruimden in de slopende jaren zestig plaats voor appartementsgebouwen.

Een recentere nieuwkomer is het ibishotel dat 10 jaar geleden zijn deuren opende op de hoek van de Lange Kruisstraat. Sommige gebouwen zullen nog in de eerstvolgende jaren verdwijnen, zoals het klooster der Grijze Zusters. Deze trokken er in 1886 een so(m)bere neogotische nieuwbouw op toen hun kloosters in de Gouvernementsstraat door de urbanisatiegolf getroffen werd.

Tot voor een paar jaar was in dit complex de Sint-Baafsberoepsschool gevestigd.

